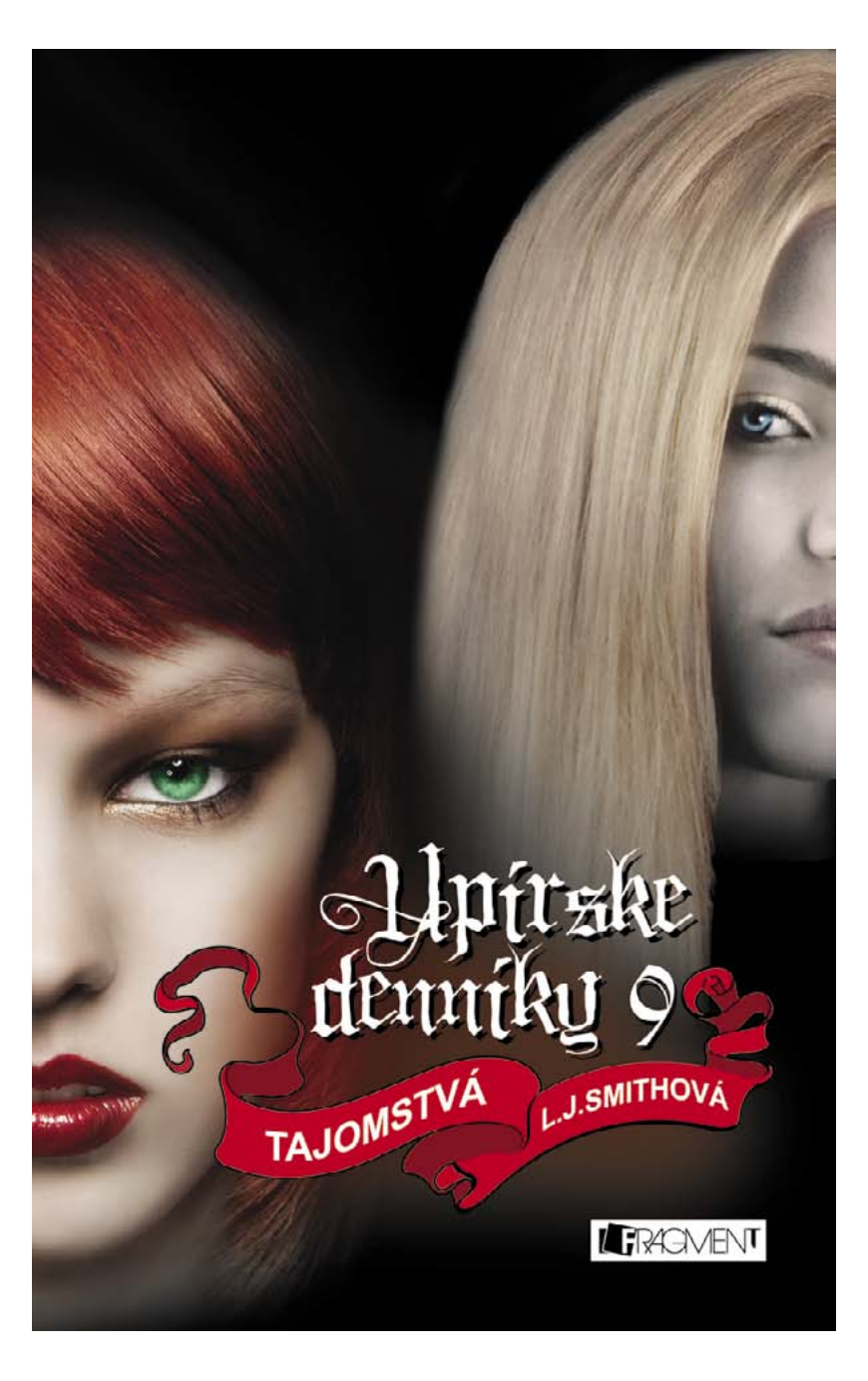

Upírske denníky 9

TAJOMSTVÁ

L.J. SMITHOVÁ

FRAGMENT

Upírske denníky 9 – Tajomstvá

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 – Prebudenie

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 5 – Návrat

Upírske denníky 6 – Temné sily

Upírske denníky 7 – V moci tieňov

Upírske denníky 8 – Cesta z temnoty

L. J. Smithová

Upírske denníky 9 – Tajomstvá – e-kniha

Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Milý denníček!
 „Tak veľmi sa bojím, že sotva udržím pero. Písmená spod neho vychádzajú skôr tlačené ako písané – takto sa mi menej chveje ruka.“

Pýtaš sa, čoho sa bojím? A keď odpoviem, že sa bojím Damona, asi mi neuveríš, lebo vieš, aké to medzi nami bolo len pred niekoľkými dňami. Na vysvetlenie musíš spoznať niekoľko skutočností.

Už si niekedy počul vetu Stávky sú zrušené?

Znamená to, že sa môže stať čokoľvek. Naozaj. Takže ešte aj človek, ktorý vypočíta pravdepodobnosť a prijme stávky, napokon musí vrátiť peniaze. Pretože všetko zamiešala jedna divoká karta. Situácia je taká neprehľadná, že už nemožno ani len prijať stávku.

Takto som skončila ja, a preto mi srdce bije v krku,

pulzuje mi v hlave, v ušiach, v končekoch prstov. Vyplašene.

Stávky sú zrušené.

Vidíš, aj tieto tlačené písmená sú roztrasené. Čo ak sa mi budú takto triasť ruky, až za ním pôjdem? Čo ak mi spadne podnos? Damon sa rozčúli a môže sa stať naozaj čokoľvek.

Asi to neviem poriadne vysvetliť. Mala by som zdôrazniť, že sme sa vrátili: Damon, Meredith, Bonnie a ja. Boli sme v Temnom rozmere a vrátili sme sa domov. S hviezdou gulou. A so Stefanom.

Stefana dostali do toho odporného podsvetia Shinichi a Misao, dvaja líšči súrodenci, zlí duchovia, kitsune. Nahovorili mu, že v Temnom rozmere prestane byť upírom a znovu sa premení na človeka.

Oklamali ho.

Zanechali ho v páchnucej väznici bez potravy, bez svetla, bez tepla... až sa ocitol na pokraji smrti.

Damon – ktorý bol vtedy celkom iný – pristal, že nás tam za ním dovedie. Temný rozmer! Ani sa nedonútim, aby som ten strašný svet opísala! No najdôležitejšie je, že sme Stefana našli a objavili sme aj dvojité líšči kľúč, ktorým ho bolo možné vyslobodiť. Chudák chlapec, vyzeral ako živá mŕtvola. Museli sme ho z väznice vyniesť na jeho vlastnom slamníku, ktorý potom Matt spálil, pretože bol plný hmyzu. No tej noci sme ho okúpali a uložili do

postele... a potom sme ho nakrmili. Áno, našou krvou. Zúčastnili sa na tom všetci prítomní ľudia okrem pani Flowersovej, ktorá vyrábala liečivé obklady, pretože Stefanovi takmer spod kože vytrčali kosti.

Až tak ho vyhladovali! Zabila by som tých dvoch vlastnými rukami – alebo aj krídlami, no hoci viem, že existuje aj zaklínadlo krídel zničenia, neviem ich privolať.

No aspoň som videla, ako Stefana občerstvila ľudská krv. (Priznávam, že som mu dala niekoľko dávok navyše a musela by som byť hlúpa, keby som nepriznala, že moja krv je iná ako krv druhých ľudí – je omnoho výživnejšia a Stefanovi úžasne pomohla.)

Stefan sa tak zotavil, že ráno zišiel po vlastných nohách dole a poďakoval pani Flowersovej za obklady.

Zato my ľudia sme boli úplne vyčerpaní. Ani sme nevládali myslieť na tú kyticu, pretože sme netušili, že je v nej ukryté niečo zvláštne. Pri odchode z Temného rožmeru nám ju daroval jeden kitsune – priateľský biely kitsune, ktorý bol v cele oproti Stefanovi, keď sme plánovali jeho útek. Kitsune, bývalý spoluväzeň, dal tie kvety Stefanovi.

V to ráno však vstal Damon prvý. Samozrejme, že bratovi nemohol dať svoju krv, no som presvedčená, že keby to šlo, ochotne by to urobil. Taký bol vtedy Damon.

Preto ani sama nerozumiem, ako to, že sa ho teraz tak bojím. Ako sa môžem báť niekoho, kto ma božkával...

nazýval svojím miláčikom, srdiečkom a princeznou? Kto sa so mnou smial a oči mu pri tom šibalsky blýskali? Kto ma objímal, keď ma obostrela hrôza, opakoval, že sa nemám čoho báť, pretože je so mnou? Kto na mňa len pozrel a už mi čítal myšlienky? Kto ma chránil, hoci za cenu vlastnej bezpečnosti?

Damona poznám. Poznám jeho chyby, ale viem aj to, aký je vnútri. Celkom iný, ako ho mnohí vidia. Nie je chladný, arogantný ani krutý. Tak sa len tvári, sú to masky, ktorými sa bráni pred svetom. Oblieka si ich ako odev.

Problém je v tom, že netuším, či to sám o sebe vie. Navyše je teraz zmätený. Čo ak sa zmení a tie masky sa stanú jeho pravou prirodzenosťou?

Chcem tým povedať, že v to ráno bdel iba on. Len on si uvedomil, že je tam tá kytica. A Damon je rozhodne veľmi zvedavý.

Zbavil kyticu mágie, ktorá ju chránila, a uvidel v jej strede čiernu ružu. Damon už roky pátral po čiernej ruži, ale myslím, že iba preto, lebo ju chcel obdivovať. A keď ju zbadal, privoňal k nej... a bum! Ruža zmizla!

Damonovi sa zakrútila hlava, prišlo mu zle, stratil čuch a otupili sa mu aj ostatné zmysly. Vtedy zasiahol Strelec. Ach, ani som ho nespomenula! Strelec je vysokánsky upír, krásny ako bronzová socha, ktorý nám všetkým nezištne pomáhal. Strelec mu prikázal, aby do pľúc nasal vzduch a aby ho tam zadržal.

Pretože tak musia dýchať ľudia.

Neviem, koľko Damonovi trvalo, kým si uvedomil, že sa z neho naozaj stal človek, že to nie je žart a nedá sa to zmeniť. Čierna ruža bola určená pre Stefana, ktorému by splnila sen – znovu žiť ľudským životom. A keď si Damon uvedomil, že ruža zmenila jeho...

Videla som, ako sa na mňa v tej chvíli pozrel. Ako ma v duchu zaradil k ľuďom – k tomu druhu, ktorý nenávidí a ktorým pobáda.

Odvtedy som sa mu už neodvážila pozrieť do očí. Viem, že ma ešte pred niekoľkými dňami ľúbil. Nevedela som, že z lásky sa môže stať... nuž, to všetko, čo teraz cítí aj k sebe.

Asi si myslíš, že Damon by sa poľahky mohol znovu stať upírom. No on chce mať aj takú moc ako predtým a nik na okolí nemá rovnako silnú krv, aby si ju s ním mohol vymeniť. Ešte aj Strelec zmizol, kým ho o to Damon stihol požiadať. A tak Damon zostáva voľky-nevoľky človekom, až kým nenájde nejakého silného a rešpektovaného upíra a kým ho neuprosí, aby ho premenil.

Zakaždým, keď pozriem Stefanovi do smaragdových očí, sú plné dôvery a vďačnosti. Lenže aj vtedy cítim brôžu. Hrôžu, že mi ho znovu vezmú – rovno z náručia. A brôžu, že zistí, ako sa zmenili moje city k Damonovi. Dlho som si neuvedomila, čo pre mňa Damon znamená a nemôžem... nemôžem tie city nijako zmeniť... aj keď ma Damon teraz nenávidí.

Dopekla, zase plačem! O chvíľu mu musím odnieť večeru, pretože už určite umiera od hladu, no keď mu Matt čosi ponúkal, Damon doňho hodil celý podnos.

Proším ťa, Božče, prosím, nech ma prestane nenávidieť!

Viem, že som sebecká, pretože sa trápim tým, čo je medzi mnou a Damonom. Pritom vo Fell's Church je situácia horšia ako kedykoľvek predtým. Každý deň rastie počet posadnutých detí, ktoré desia svojich rodičov. Rodičia sa na ne čoraz väčšmi hnevajú. Ani na to nechcem myslieť. Ak sa rýchlo niečo nezmení, naše mestečko dopadne tak ako iné mestá, ktoré Shinichi a Misao poctili svojou pozornosťou – a priviedli do záhuby.

Shinichi... Ten nám toho narozprával! Obvinil nás, že sme si navzájom kadečo zatajili. Pravda je však taká, že neviem, či chcem počuť riešenie niektorej z jeho hádaniek.

Aspoň v jednom sme mali šťastie: pomáhajú nám Saitouovci. Spomínaš si na Isobel Saitouovú, však? Keď bola posadnutá, poprepichovala si celé telo. Odkedy sa zotavila, je našou dobrou kamarátkou a na našej strane stojí aj jej mama, pani Saitouová, a jej stará mama, Obaasan. Máme od nich amulety, zaklínadlá na ochranu pred zlom, napísané na papierikoch, ktoré možno na kadečo prilepiť, alebo aj na kartičkách. Azda jedného dňa budeme môcť toľkú pomoc nejako splatiť.

Elena Gilbertová neochotne odložila pero. Ak zavrie denník, bude musieť čeliť všetkému, o čom písala.

No nejako sa dovliekla do kuchyne a prevzala od pani Flowersovej podnos s večerou. Starenka ju ešte povzbudila úsmevom.

Keď zamierila do zásobárne penziónu, všimla si, že sa jej trasú ruky a obsah podnosu cvendží. Keďže zvnútra sa do zásobárne dostať nedalo, kto chcel vidieť Damona, musel vyjsť z hlavnej budovy a prejsť k prístavku, čo hranil so zeleninovou záhradkou. K Damonovej nore.

Elena prešla cez záhradu a pozrela bokom na jamu uprostred záhona s angelikou. Tam sa tajila brána, ktorou sa vrátili z Temného rozmeru.

Pri dverách zásobárne zaváhala. Chvela sa a bolo jej jasné, že takto sa Damonovi nemôže ukázať na oči.

Uvoľni sa, prikázala si v duchu. Mysli na Stefana.

Stefan upadol do depresie, keď sa dozvedel, že zo zázračnej čiernej ruže nič nezostalo, ale postupne sa pozbieral. Vrátila sa mu zvyčajná skromnosť a dobromyseľnosť, často hladil Elenu po líci a opakoval jej, aký je vďačný, že smie byť s ňou. A viac od života ani nechce. Čistý odev, normálne jedlo – sloboda. Za to všetko sa oddá bojovať, ale najdôležitejšia je Elena. Elenu tým rozplakal.

Veľmi dobre vedela, že Damon je iný ako jeho brat a nemá v úmysle zostať taký, aký je. Je schopný urobiť a riskovať čokoľvek, len aby sa znovu stal upírom.

Jedno riešenie navrhol Matt – hviezdnu guľu. Matt nerozumel fungovaniu gule ani čiernej ruže, kým mu nevyšvetlili, že táto hviezdna guľa, ktorá zrejme patrila zlej Misao, obsahuje väčšinu jej Sily. Guľa hltala životy, ktoré si na svoje konto pripisovala jej majiteľka. Čierna ruža bola zrejme vytvorená z tekutiny, čo pochádzala z podobnej hviezdnej gule – ale nikto netušil, koľko tej tekutiny treba a s čím sa má prípadne ešte skombinovať. Matt sa zamračil a opýtal sa: „Ak vie ruža premeniť upíra na človeka, nedokáže hviezdna guľa premeniť človeka na upíra?“

Elena nebola jediná, ktorá zbadala, ako Damon pomaly dvíha hlavu a ako sa jeho žiariace oči presúvajú po miestnosti až k hviezdnej guli plnej nadprirodzenej Sily. Takmer počula jeho myšlienky. Matt sa mýli, a predsa... Len na jedinom mieste môže človek počítať s tým, že stretne mocných upírov. V Temnom rozmere, kam sa dá dostať cez bránu ukrytú v jednom zo záhonov okolo penziónu. Brána však bola teraz uzavretá... potrebovala by prílev Sily.

Damon na rozdiel od Stefana nedbal na to, čo sa stane, ak bude musieť použiť všetku tekutinu z hviezdnej gule – a tým spôsobiť Misao smrť. Napokon, to ona s bratom zanechala Stefana vydaného na milosť a nemilosť mučiteľom.

A tak sú všetky stávky zrušené.

Bojíš sa, priznaj to, povedala si Elena. Damon je v tej miestnosti už takmer päťdesiat hodín a ktovie, aké plány spriada, aby sa zmocnil hviezdnej gule. No niekto ho musí dostať von – a ešte si priznaj aj to, že tým niekým musíš byť ty.

Elena stála pred dverami tak dlho, že jej zmeraveli kolená. Zhlboka sa nadýchla a zaklopala.

Nič sa neozvalo a vnútri sa ani nezažalo svetlo. Damon bol človekom. A vonku sa stmievalo.

„Damon?“ Malo to byť zavolanie. Vyšiel z toho šepot. Nič. Ani slová, ani svetlo.

Elena naprázdno preglgla. Musí tam byť!

Zaklopala silnejšie. Nič. Napokon skúsila kľučku. Vystrašilo ju, že dvere sú odomknuté a za nimi zívá vnútorný šok taký temný ako noc. Ako podsvetie.

Na šiji jej jemné vlásky vstali dupkom.

„Damon. Idem dnu,“ hlesla, akoby sa chcela tichým hlasom presvedčiť, že dnu aj tak nikto nie je. „Budeš ma na pozadí dvier jasne vidieť. Ja neuvidím nič, takže si vo výhode. Nesiem podnos s veľmi horúcou kávou, s kek-síkmi a tatárskym biftekom bez príchutí. Vôňu kávy by si už mal cítiť.“

No bolo to zvláštne. Elene zmysly vraveli, že priamo pred ňou nikto nie je, nik nečaká, či doňho narazí. Dobre, pomyslela si. Najskôr malé krôčiky. Prvý. Druhý. Tretí. Určite som už vnútri, ale stále nič nevidím. Štvrtý...

Z tmy vystrelila silná ruka a zovrela ju ako železná obruč okolo pása. Ku krku sa jej pritisol nôž.

Elena uvidela, ako tmú pretkala sieť sivých vlákien, a potom sa nad ňou tá temnota zatvorila.

Nemohla byť v bezvedomí dlhšie ako niekoľko sekúnd. Keď prišla k sebe, všetko bolo také isté – hoci jej zišlo na um, ako je možné, že si na čepeli neprerezala hrdlo.

Vedela, že podnos s taniermi a s hrnčekom vyletel do tmy v prvej chvíli, keď neovládla prudké myknutie oboch rúk. No teraz už spoznala to zovretie, spoznala vôňu a porozumela aj nožu. Bola rada, pretože na mdloby bola u seba asi taká hrdá, ako by na ne bol u seba hrdý Strelec. Nie, ona predsa neomdlieva!

Donútila sa ochabnúť v Damonovom náručí, ale dávala si pozor na čepeľ. Chcela mu dokázať, že ho neohrozuje.

„Zdravím, princezná,“ zašepkal jej do ucha hlas ako čierny zamat. Elena sa vnútri zachvela, ale nie od strachu.

Tentoraz to skôr pripomínalo medové pocity slasti. Pri tom Damon ju stále zvieral ako v kliešťach.

„Damon...“ zastreto šepa. „Prišla som ti pomôcť. Prosím, dovoľ mi to. Kvôli sebe.“

Stiahol ruku tak prudko, ako jej ňou predtým stisol pás. Nôž sa oddialil od pokožky, ale štipanie na hrdle jej stále pripomínalo, že Damon si túto zbraň ponechá v pohotovosti. Ako náhradu za tesáky.

Čosi štuklo a miestnosť zaplavilo svetlo. Priveľa svetla.

Elena sa pomaly obrátila k Damonovi. A ešte aj teraz, keď bol bledý, keď mal dokrkvané oblečenie a od hladu prepadnutú tvár, bol taký krásny, až sa jej srdce strmhľav vrhlo do temnoty. Čierne vlasy mu neporiadne padali do čela, vnímala jeho dokonalé črty antickej sochy, arrogantné a zmyselné pery – práve teraz mrzuto zaťaté.

„Elena, kde to je?“ opýtal sa. Nie čo, ale kde. Vedel, že nie je hlúpa, a vedel, že ľudia v penzióne pred ním tú hviezdnu guľu náročky ukrývajú.

„Viac mi nepovieš?“ šepa.

Uvidela mu v očiach bezmocnosť, krátke zmäknutie pohľadu, a vykročil k nej, akoby sa neovládol, no vzápätí bol opäť ako zo žuly. „Ak mi to povieš, možno ti aj ja ešte niečo pošepnem.“

„Chápem. Nuž, pred dvoma dňami sme vymysleli systém,“ ticho odvetila Elena. „Najskôr žrebujeme. Kto si

vytiahne papier s krížikom, vezme guľu zo stredy kuchynského stola. Vtedy všetci ostatní odídu do svojich izieb a tam zostanú, kým ten, kto má guľu, ju neukryje. Dnes som si krížik nevytiahla, takže neviem, kde sa guľa nachádza. No môžeš ma... vyskúšať.“ Elena pocítila, ako sa jej pri tých slovách telo myká a zachvieva. Bola zrazu mäkká a zraniteľná.

Damon vystrel ruku k nej a pomaly jej ju zasunul pod vlasy. Mohol by jej tresnúť hlavu o stenu, mohol by ju celú hodiť na druhú stranu miestnosti. Alebo by jej mohol rukou pritlačiť krk na nôž, až kým by jej neodrezal hlavu. Elena vedela, že teraz má sto chutí vybiť si zlost na nejakom človeku, ale nič neurobila. Ani nepovedala. Len stála a dívala sa mu do očí.

Damon sa k nej pomaly sklonil a prešiel perami po jej perách. Elene klesli viečka. No vzápätí sa Damon zmraštil a pustil jej vlasy.

Vtedy si Elena uvedomila, čo sa zrejme deje s jedlom, ktoré mu priniesla. Takmer vriaca káva sa jej vyliala na ruku a presiakla jej do džínsov na pravom stehne. Šálka s tanierikom sa ocitli rozbité na dlážke. Podnos aj s kekšíkmi odletel za stoličku. Tanier s tatárskym biftekom však ako zázrakom pristál na pohovke a správnou stranou. Všade sa váľali príbory.

Elene od strachu a od bolesti klesla hlava i plecia. Áno, toto bol teraz jej najbližší vesmír – bolesť a strach.